

sett läst hört

redaktör: Nils Granberg

i detta nummer:

- Pulver
Pelle Olsson • Bonniers
- Sicilien – strövtåg i rummet och tiden
Sture Linnér • Norstedts
- Lambschop
Nixon • Cityslang
- Dåliga människor
Mary Andersson och Mikael Wiehe

Pulver

Pelle Olsson • Bonniers

Suget efter drogen. Pelle Olsson har varit redaktör för tidskriften Narkotikafrågan i åtta år och gett ut fyra reportageböcker om narkotikasituationen i Europa under samma tid. Han är också gett ut en novellsamling och två romaner och är ordförande i Föreningen Arbetarskrivare. Det är alltså med en gedigen sakkunskap och skrivarerfarenhet i bagaget han nu närmar sig missbruksfrågorna i skönlitterär form. Romanen har han skrivit tillsammans med Joakim Allgefält och bygger till stora delar på hans livs historia. Det är en otäck berättelse där vi får följa två ungdomar – Benny och My – och deras väg i denna skoningslösa värld av missbruk och svek.

En annan titel på boken skulle kunna vara "Suget" – suget efter drogen som snabbt blir det allt överskuggande i missbrukarens tillvaro och får alla andra känslor och drifter att förblekna.

Svenska politiker anklagas nu – med rätta enligt min mening – för uppgiven-

het och för att hålla en allt lägre profil i missbruksfrågorna inom EU. Den som vill skaffa sig argument mot allt tal om legalisering av narkotika rekommenderas att läsa denna roman. Det är en välskriven historia om en värld av svek och beroende, där inget straff är för lindrigt för den som inte gör rätt för sig.

Men Pelle Olsson vore inte den han är om han inte förmådde skildra också detta allvarliga ämne med en humor och berättarglädje som känns igen från hans tidigare berättelser. På köpet får läsaren veta varför en amfetaminist nödvändigtvis måste plocka isär en tvättmaskin på köksgolvet klockan tre på morgonen.

Bokens värde försämras inte av att den är snyggt formgiven och humant prissatt av förlaget.

Tom Carlson

Lambchop

Nixon • City slang

Vit soul från Nashville? Kombinationen må låta svårsmält, resultatet är dock lysande. Det tretton man starka Lambchopkollektivet, med sångaren/frontfiguren/låtskrivaren och golvläggaren Kurt Wagner i täten, tar med skivan *Nixon* ett stort steg från sina rötter i den

så kallade alternativa country-vågen (*Uncle Tupelo, Whiskeytown* mfl).

Nixon är en så gott som renodlad soul-skiva. Steelgitarrerna från *What another man spills* (City slang 1998) får här ge vika för en hornsektion som låter Motown kring 1970. I synnerhet spåret *What else could it be* skulle kunna platsa på vilken "best of Motown"-samling som helst.

Två spår avviker från den inslagna soulstigen. *The petrified florist*, en skruvad men vacker dystopisk ballad och *The butcher boy*, ett hysteriskt instrumenterat stycke där bläsektionen låter som hämtad från en Madness-skiva och resten av bandet bestämt sig för att spela frijazz.

Vad Wagners texter handlar om ("a goofy Libra a drafty car I do believe I've stepped on my guitar"), tja... det kanske andra golvläggare kan uttala sig om.

Nixon ska inte förknippas med den sliskiga smörja som surrar i radion och ofta framförs av välkammade skivbolagskonstruktioner, det är inte den sortens soul. Det här är soul som luktar traktor, hembränd whisky och kanske lite jazztobak.

Trots den mångfasetterade uppsättning – en instrument blir ljudbilden aldrig grötig, samtliga instrument kommer till tals (även skiftnycklar och thinnerburkar). Det är utan tvekan en av de bäst producerade independent-skivor jag hört, Wagner visar att det går att göra "en Phil Spector" med små medel.

Jag läste i en intervju med Kurt Wagner att hans yrke som golvläggare börjar ge honom ryggproblem. Gör musikvärlden en tjänst, köp *Nixon* så att Wagner kan säga upp sig.

Magnus Karlsson